

Sygn. akt II Cz 450/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta (spr.)
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski SO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 25 czerwca 2013 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z C. L. i K. L.

przeciwko H. J. (1) i P. S. (1)

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 12 listopada 2013 r. sygn. akt I Nc 1691/11

po s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie pozwanej H. J. (1);

2. odrzucić zażalenie pozwanego P. S. (1).

II Cz 450/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim odrzucił sprzeciw pozwanej H. J. (1) od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 września 2011 w sprawie sygn. akt I Nc 1691/11.

W uzasadnieniu wskazał, że mimo wezwania pozwanej do usunięcia braków formalnych sprzeciwu nie zostały one usunięte, co w konsekwencji skutkuje ich odrzuceniem na podstawie art. 504 § 1 k.p.c.

Z powyższym postanowieniem nie zgodzili się pozwani H. J. (1) i P. S. (1) zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o jego zmianę. Orzeczeniu zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że uchybili terminowi i nie uzupełnili braków formalnych sprzeciwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie pozwanej H. J. (1) okazało się niezasadne, co skutkowało jego oddaleniem. Zażalenie pozwanej P. S. (1) podlegało odrzuceniu.

Poza sporem jest, iż w dniu 21 września 2011 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanej H. J. (1) w dniu 6 października 2011 r., zaś pozwanemu P. S. (1) w dniu 28 września 2011 r. W dniu 13 października 2011 r. pozwani wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty. Zarządzeniem z dnia 18 listopada 2011 r. wezwano pozwaną do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu poprzez wskazanie: czy zaskarża nakaz zapłaty w całości czy w części, przedstawienie zarzutów przeciwko żądaniu pozwu oraz przedłożenia dodatkowego odpisu sprzeciwu dla drugiego powoda oraz uzupełnionego sprzeciwu wraz z kopia załączników. Postanowieniem z dnia 18 listopada 2011 r. sprzeciw pozwanego P. S. (1) został odrzucony jako spóźniony. Odpis zarządzenia doręczono pozwanej w dniu 29 listopada 2011 r. W dniu 6 grudnia 2011 r. pozwana złożyła pismo procesowe w 1 egzemplarzu, w którym podała, że zaskarża nakaz zapłaty w całości. Do pisma dołączyła 10 załączników także w 1 egzemplarzu.

Zgodnie z treścią art. 503 § 1 k.p.c. pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody.

Skoro pismo procesowe pozwanej z dnia 13 października 2011 r. nie spełniało wymogów formalnych Sąd I instancji działając w trybie art. 130 § 1 k.p.c. prawidłowo wezwał pozwaną do uzupełnienia braków formalnych pisma w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu.

Istotnie rację należy przyznać pozwanej, iż w dniu 6 grudnia 2011 r. (a zatem z zachowaniem ustawowego terminu - wezwanie doręczono jej bowiem w dniu 29 listopada 2011 r.) pozwana złożyła pismo procesowe, w którym wskazała zakres zaskarżenia i przedstawiła dowody na poparcie swoich twierdzeń.

Pisma tego nie sposób jednakże potraktować jako wykonania nałożonego na nią zobowiązania w całości, albowiem pozwana nie złożyła w określonym terminie drugiego egzemplarza pisma z dnia 12 października 2011 r. oraz kopii pisma z dnia 6 grudnia 2011 r. wraz z załącznikami. W tej sytuacji zasadnie Sąd rejonowy przyjął, że pozwana nie wykonała zobowiązania w całości, co na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. skutkowało odrzuceniem sprzeciwu, albowiem jak trafnie wskazuje przy tym Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 maja 2008 r. (I CZ 34/08, LEX nr 424407), termin wyznaczony do usunięcia braku formalnego pisma procesowego należy uznać za niezachowany, jeżeli strona w tym terminie w ogóle nie podjęła czynności uzupełniającej lub wprawdzie ją podjęła, ale w taki sposób, że brak nie został w całości uzupełniony.

Mając powyższe na względzie zażalenie pozwanej H. J. (1) podlegało oddaleniu o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do kwestii zażalenia pozwanego P. S. (1) wskazać należy, zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Z przepisu art. 373 k.p.c. wynika zaś, że sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Na mocy regulacji zawartej w treści art. 397 § 2 k.p.c. powyższe przepisy znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd orzekający podziela przy tym stanowisko judykatury wyrażone w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2009r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 36/09 (OSNC 2010/2/24, Biul. SN 2009/6/9, M. Prawn. 2009/23/1276), zgodnie z którym interes prawny stanowi przesłankę dopuszczalności zaskarżenia orzeczeń sądowych. Interes prawny oznacza zaś obiektywną, tj. wywołaną rzeczywistym naruszeniem lub zagrożeniem określonej sfery prawnej potrzebę uzyskania określonej treści rozstrzygnięcia.

W rozpatrywanej sprawie zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy rozstrzygnął wyłącznie w przedmiocie sprzeciwu wniesionego przez pozwaną H. J. (1). Wydane zatem orzeczenie w żadnym stopniu nie dotyczy pozwanego. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, by pozwany mógł doznać jakiegokolwiek uszczerbku prawnego na skutek orzeczenia, które go nie dotyczy. Wobec powyższego pozwany P. S. (1) nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu przedmiotowego orzeczenia, a w konsekwencji jego zażalenie na te postanowienie jest niedopuszczalne.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

II Cz 350/13

Z/ 1. odnotować, zakreślić w Cz.

2. odpis postanowienia doręczyć :

-powodom,

-pozwanej H. J.

- pozwanemu P. S.

3. akta zwrócić SR PiZ w Sz-nie

25.06.2013 r.